

Дејана Николић

ЖЕГА

ЖЕГА

Жега. Пресахла уста у црном подруму
исцрпљују помоћ. Пас легао у сенку.
Лира сувенир, прастара корњача.
Бира канон, хладно дрво наслоњаче.
Немогућ је даљи рад.
Пређите молим у бронзу и жад.
Певају само зелени шалони.
Ветрови, браћо рођена
пошаљите плаве балоне
пасту са укусом менте
аспирин комплименте.
Једном сам била у свету фосила.
Жега је сила, камена стега.

КОСМОНАУТ

Раменом приањам уз његово.
Седимо за радним столом.

Не осећам бол. Дирамо се
прстима прохладним од речи, речи.
Зове ме, драга пријатељице.
Не гледа лице.
Кратко стајасмо на уском балкону.
Причао је опуштеним гласом.
Шаком често хвата моје раме.
Нећу ти нанети рану.
И опет гледамо у екран.

САЈАМ

Плесао је са мном валцер на штанду
мој професор, Марлон Брандо.
Клечао наг, средовечан, драг.
Увијао се као црв, моја крв.
Оњегин у сали пред кнегињом.
Плесала је луда црвена вршца.
Скупљала сам те мрвице.
Хладне маказе резале су наказе.

МОНОГРАМ

Како смо подизали капке,
тако војске дижу знамење.
Свикле на пораз и победу.
Уздржане пред понижење.
Како је све то сада дивно,
све те успомене.
Твоја ћерка и твој син.
Раздвојени само танким димом.

ПИСМО

Заљубљене мисли, затегнути конопи
плету се за тобом.
Али ко види мене? На толикој висини,
примакнуту твом балкону?
Мозак, сребрн шаран удара у корпи,
хрли кô Ајфелов торањ у ноћи

обасјан рефлекторима.
Ка толико интимном месту
да се сви склањају.
Нико, црни трико
хвата сајле гвозденом куком.

АПРИЛ

Радосно, опрезно корача жена
ветровитим булеваром.
Јуре аутомобили.
Облаци као масовна сцена.
Та нема страст изгубила је власт,
нада мном смеши се пријатељство,
сунашце у сузама,
суши просењену просјачку част,
лаже ништа није било,
априлили.
Ветар широко развија заставу, зелену траву.
Када дођу ласте, отпашће ми красте.